

РЕШЕНИЕ

№ 4487

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 107-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЛОРА М. МИТАНКИНА

при участието на секретаря НЕЛИ ИВ. ВЕЛЕВА
като разгледа докладваното от ЛОРА М. МИТАНКИНА Административно наказателно дело № 20231110200236 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Д. Р. В. срещу наказателно постановление/НП/ № СОА22-РД11-921/09.09.2022г., издадено от заместник-кмет а на Столична община, с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл. 178д от Закона за движение по пътищата/ЗДвП/ за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

Жалбоподателят моли за отмяна на НП. Признава, че издадената му карта за паркиране на хора с трайни увреждания е била с изтекъл срок, била е валидна до 01.01.2022г. Причината да си позволи да я ползва била, че му била определена дата за ТЕЛК през септември 2022г. Междувременно бил разговарял със служители на „Градска мобилност“, които му обяснили, че се проявява толерантност към хората с увреждания заради проблемите с Ковид кризата и проблемите на РЗИ. След като през месец май 2022г. била определена дата за явяване пред ТЕЛК чак през септември месец, жалбоподателят започнал до картата да поставя и поканата за явяване пред ТЕЛК. Жалбоподателят моли съда да приеме, че нарушението е маловажен случай и да отмени НП.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява и моли НП да бъде отменено като незаконосъобразно. Поддържа, че към картата е приложил и поканата за явяване пред ТЕЛК, както и че е водел разговори с контрольори, които го уверили, че разпорежданията им са да се проявява толерантност към лицата, които подлежат на ТЕЛК. Моли съда да приеме, че случаят е малозначителен.

Въззиваемата страна се представлява от юрк. П, която моли НП да бъде потвърдено. Счита, че не са допуснати съществени процесуални нарушения и са налице законовите реквизити на НП. АУАН бил съставен от компетентно лице, а фактическите обстоятелства били потвърдени от трима свидетели. Счита, че възражението на жалбоподателя не са доказани, а и решението на ТЕЛК не предоставяло автоматично правото за безплатно паркиране на хора с увреждания. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, след като взе предвид доводите на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.08.2022г. около 14.30 часа в гр. София, на ул. Хан Крум” срещу № 15 с посока към ул. „Неофит Рилски” бил паркиран лек автомобил „БМВ” с рег. № , сив на цвят. Автомобилът бил паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, обозначено с неподвижен пътен знак В 28 /”Забранено е паркирането”/, пътен знак Д 21 „Място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания” и допълнителна табела Т 18.1. В автомобила била поставена карта за паркиране на хора с увреждания с № № 62009, валидна до 01.01.2022г.

Св. С. Н., контрольор с № 153 към „Център за градска мобилност“ ЕАД възприела паркирания автомобил, мястото, където е паркиран, и факта, че поставената карта е с изтекла валидност и подала сигнал за извършено нарушение. На място дошъл св. С. Н., инспектор при „Център за градска мобилност“ ЕАД, който също възприел паркирания автомобил, факта, че е паркиран на място, определено за паркиране на хора с трайни увреждания, както и изтеклата карта. Св. Н. съставил докладна записка по случая, бил изготвен и снимков материал, като св. Н. разпоредил репатриране на автомобила, който бил принудително преместен на наказателен паркинг.

Въз основа на докладната записка св. С. М, инспектор при „ЦГМ“ ЕАД,

на 08.08.2022г. съставил на Д. Р. В. акт за установяване на административно нарушение/АУАН/ за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП. АУАН е връчен на и подписан от жалбоподателя В., който вписал възражения в акта.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено обжалваното НП № СОА22-РД11-921/09.09.2022г., с което на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл. 178д ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на гласните доказателства, съдържащи се в показанията на свидетелите С. М, С. Н. и С. Н. писмените доказателства, приобщени на основание чл. 283 НПК, и веществените доказателствени средства – снимков материал.

Събраните по делото доказателства единно и непротиворечиво изграждат описаната фактическа обстановка, с оглед на което и не се налага обстояният им анализ. Съдът се довери на показанията на свидетелите С. Н. и С. Н., които дават показания относно обстоятелствата, които непосредствено са възприели. И двамата свидетели са възприели мястото, където е бил паркиран процесният автомобил, знаците, с които е било обозначено мястото, както и наличието на поставена в автомобила карта за паркиране на хора с трайни увреждания с изтекла валидност. Гласните доказателства, събрани в хода на съдебното следствие, намират подкрепа и в събраните писмени доказателства и веществени доказателствени средства. Изготвените снимки по категоричен начин подкрепят фактическата обстановка, описана в АУАН и НП.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна, като съображенията на съда в тази насока са следните:

Настоящият съдебен състав намира, че актът за установяване на административно нарушение и наказателното постановление са издадени от компетентни органи съгласно чл 189, ал. 1 ЗДвП и чл. 189, ал. 12 ЗДвП.

Несъмнено се установява, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП, тъй като на процесната дата и място е паркирал л.а. „БМВ“ с ДК № на място, определено за хора с трайни

увреждания, обозначено с пътен знак Д 21 и допълнителна табела Т 18.1. В автомобила на жалбоподателя е била поставена карта за паркиране на хора с трайни увреждания, но същата е била с изтекла валидност, валидна до 01.01.2022г.

Нарушението е съставомерно от обективна страна, като от субективна страна е извършено умишлено от жалбоподателя, който е съзнавал, че е забранено да паркира на място, определено за хора с трайни увреждания, без да притежава валидна карта за паркиране на хора с трайни увреждания, но е целял да паркира именно на такова място.

Съобразно санкционната норма на чл. 178д ЗДвП се наказва с глоба в размер на 200 лева лице, което без да има това право, паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания. Наложена на Д. В. глоба е в законоустановения фиксиран размер от 200 лева, с оглед на което отсъстват предпоставки за обсъждане размера на административното наказание.

Не се споделят възраженията на жалбоподателя за маловажност на нарушението и за приложение на чл. 28 ЗАНН. Жалбоподателят и в жалбата, и в съдебно заседание признава извършването на нарушението, което не е било инцидентно. Не се доказаха твърденията на жалбоподателя за указания към контролорите на ЦГМ ЕАД да не съставят актове за нарушения, свързани с карти с изтекъл срок на валидност. По делото не е приобщено писмено доказателство в тази насока и твърденията в тази насока на жалбоподателя останаха необосновани. Съдът счита, че нарушението, извършено от жалбоподателя, не се отличава по степен на обществена опасност от други нарушения от същия вид. Същото проявява типичната степен на обществена опасност, характерна за нарушенията от този вид, и оправдава ангажирането на административнонаказателна отговорност.

По изложените мотиви наказателното постановление като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на Столична община следва да се присъди възнаграждение, тъй като административнонаказващият орган в съдебното производство е бил защитаван от юрисконсулт. Отчитайки изискванията на чл. 63д, ал. 5 ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за

заплащането на правната помощ, съдът счете, че следва да осъди жалбоподателя Д. Р. В. да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 5 ЗАНН, **Софийски районен съд**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № СОА22-РД11-921/09.09.2022г., издадено от заместник-кмета на Столична община, с което на Д. Р. В. е наложена глоба в размер на 200 лева на основание чл. 178д ЗДвП за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

ОСЪЖДА Д. Р. В. да заплати на Столична община юрисконсултско възнаграждение в размер на **100 лева**.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от получаване на съобщението от страните за изготвянето му на основанията, предвидени в НПК, и по реда на глава XII АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____